

ogsaa skal vise sig Udveje for Pengene. Nu have vi en god finansiel Ledelse, og derfor kan det ærede Medlem trygt stole paa, at naar hans store og gode Ideer om Folkforsikring have faaet dette og det andet Tings Sanktion, skulle vi ogsaa nok finde Pengene til at løse denne Opgave. Foreløbig have vi disse Penge og disse Formaal, som vi ere færdige til at realisere. Lad os saa forbinde de to Ting, Pengene og Formaålet, som vi have i Nutiden. Det tror jeg, er det sundeste.

Birk: Den højtærede Minister begyndte forleden Dag med at feje de rent formelle Ændringer til Side, og for saa vidt den ærede Ordfører i Realiteten har accepteret dem, synes jeg, Nødvendigheden af Ministerens Udtalelser paa dette Omraade ikke var umiddelbart indlysende. Jeg skal dernæst gaa over til Realiteterne. Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde rørt ved Loven af 1870. Jeg gjorde det ikke uden Præcedens. Først og fremmest har den ærede Ordfører selv i Udvalget rørt ved denne Lov, og desuden have de tidligere Bonuslove, bl. a. den, som blev foreslaaet i 1893, netop rørt ved Policens Tilbagekøbsværdi, for saa vidt den giver andre Bestemmelser om, hvorvidt Ekstratillægspræmier skulle beregnes med i den forsikredes Forpligtelser. For saa vidt vil dette altsaa være et Præcedens, men jeg anerkender selvfølgelig, hvad den ærede Ordfører sagde, naar han erklærede, at Spørgsmaalet trænger til at overvejes. Jeg kan dertil føje, at i Øjeblikket interesserer man sig i tyske Forsikringskredse i høj Grad for dette Spørgsmaal, som jo ogsaa er ret vigtigt. Om Ændringerne begyndte den ærede Minister med at sige, at hans Embedsmænd ikke forstode Ændringerne. Der kan jeg kun sige, at efter hvad jeg hørte af den højtærede Minister, som gennemgik dem, har den ærede Minister i alt Fald forstaaet dem tilfulde, og vi ere altsaa her i det Tilfælde, som ikke er altfor hyppigt, at en Minister er klogere end sine Embedsmænd. Den ærede Minister udtalte, at han ikke rigtig begreb, hvorfor jeg havde ønsket at ombytte Ordene „til enhver Tid“ med „efter tre Aars Forløb“. Dertil vil jeg sige, at hvis den højtærede Minister vilde have gjort sig den Ulejlighed at gennemlæse sine egne Genkøbstabeller, vilde han se, at disse netop ere beregnede til, at Forsikringerne først kunne tilbagekøbes efter tre Aars Forløb, og jeg ønskede at blive i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Med Hensyn

til Tilbagekøbsværdien erklærede den højtærede Minister ganske flot, at den er rigtig nok, som den er. Dertil skal jeg sige følgende: Anstalten tjener ved tilbagekøbte Policers paa forskellig Maade, først og fremmest derved — det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, da det kræver en indgaaende teknisk Begrundelse — at man ved Opgørelsen af en forsikrets fremtidige Forpligtelser regner adskillige Aar længere, end man i og for sig har Grund til. Naar en Mand i 20 Aars Alderen har tegnet en Police og ønsker at købe den tilbage i 50 Aars Alderen, paalægger man ham Forpligtelser, der svare til 7 Aars Præmie længere end beregnet ved Policens Stiftelse. Det næste man tjener paa, er, at den faktiske Dødelighed har været og er lavere end beregnet. Dernæst tjener man ved, at det Renteudbytte, man har af Pengene, er højere end den Rente, man har opereret med, og endelig ved, at man beregner den forsikredes Forpligtelser Brutto og ikke Netto. Hvis den højtærede Minister imidlertid ikke kan indse, at der er noget urimeligt og urigtigt i at paalægge en Mand Udgifter til Administration af hans Police i den Tid, han ikke er i Selskabet, turde jeg maaske sige, at den højtærede Minister ikke er fuldt saa skarp-sindig, som vi hver Dag læse, jeg vil ikke sige, i Regeringens Organer, men i alt Fald i den ærede Ministers private Organ, Dagbladet „Politiken“. Da den ærede Minister staaar saa overlegen over for dette Spørgsmaal, vil jeg tillade mig at citere, at en af vore dygtigste Forsikringsteknikere, maaske vor største, mente, at Loven allerede efter den Affattelse, den nu har, muliggjorde en saadan Tilbagekøbsværdi, som jeg ønsker. Imidlertid var den daværende Finansminister paa det Punkt maaske lige saa afvisende, som den nuværende, og Følgen var, at vedkommende Mand sagsøgte Anstalten. Der faldt en Højesteretsdom, og den gik ham imod, men netop den Omstændighed, at denne Dom faldt, kunde maaske vise, at en Ændring paa dette Omraade er nødvendig.

Med Hensyn til Erhvervsudgifterne udtalte den ærede Minister, at han ikke kendte dem. Jeg kan kun sige, at de have dog deres Betydning. Jeg er vis paa, at Anstalten kender dem. Der blev gjort opmærksom paa af den ærede Ordfører, at Anstalten faar en Del Forsikringer gratis uden Erhvervsomkostninger, nemlig de tvungne Embedsforsikringer. Der er der faktisk en Forskel, som det er hensigtsmæssigt og rigtigt at regne